

Blijven doen wat nodig is

Bij de JP is 'doen wat nodig is' een belangrijk uitgangspunt. Dat simpele zinnetje vertelt ons twee dingen: we kijken en luisteren goed naar iemand om die persoon op een voor hem passende manier te kunnen ondersteunen én we houden de zaken eenvoudig. We doen wat nodig is en laten dus ook wat niet nodig is, we sluiten aan bij de vraag.

Soms ontstaan er situaties waarin we dat niet (meer) kunnen doen, bijvoorbeeld door veranderende regelgeving of door nieuwe vormen van financiering. Dan blijven we de ondersteuning bieden die vanuit onze visie nodig is, ook als dat bijvoorbeeld betekent dat we er geen vergoeding meer voor krijgen of dat we buiten de gebaande paden treden.

Heel soms komen we er met andere partijen niet uit. Dan is de vraag: conformeren we ons

of blijven we werken vanuit dat waar we in geloven en voor staan, onze visie? Welke kant het opgaat is altijd anders, want geen enkele situatie is gelijk. Dit soort besluiten vraagt om een weloverwogen aanpak, bekeken vanuit verschillende perspectieven. Soms maken we pas op de plaats. We vertrouwen er dan op dat we – door niet direct te doen – uitkomen bij dat wat bij de cliënt en bij ons past.

Zo openden we midden jaren '80 in Hengelo het eerste logeerhuis van Nederland. Het stond in een woonwijk en kinderen met een beperking konden er in de weekenden en door de week logeren. Ouders waren zo enthousiast over de opzet dat ze zich afvroegen of hun kinderen ook zo konden wonen. Midden in een woonwijk dus, waarbij ze in hun vertrouwde omgeving konden blijven wonen, waar ze de weg kennen en buurtgenoten hen kennen. Als je ouder wordt en op jezelf gaat wonen, heb je meestal een eigen slaapkamer, keukentje en toilet. In die tijd waren grote instellingen met slaapzalen en gedeelde voorzieningen nog de norm en

niet veel mensen geloofden dat zo'n manier van wonen haalbaar was. Toch zetten we door, omdat we vonden dat we moesten doen wat nodig was. De eerste jaren schreven de locaties rode cijfers, maar dat veranderde met de tijd. Als je gelooft dat iets wél kan, moet je het gewoon doen en de buitenwereld laten zien dat het werkt.

Een vergelijkbare situatie zien we rond 2010: er komen steeds meer moeders met kinderen bij de JP. Andere zorgaanbieders wijzen deze moeders af, omdat hun kinderen geen indicatie hebben. Omdat iedereen die de situatie kent kan zien dat er ondersteuning nodig is, blijven we moeders én hun kinderen ondersteunen. Ondertussen gaan we het gesprek met de betrokken partijen aan. Het blijkt een gevolg van een hiaat in de toenmalige regelgeving te zijn. Zodra de gemeenten daarvan op de hoogte zijn, passen ze het aan en ontvangen we met terugwerkende kracht passende financiering voor de kinderen.

In 2021 krijgen we te maken met een gemeente die tevreden is over onze ondersteuning, maar die wil dat wij voldoen aan hun kwaliteitseisen. Zo zouden wij onze medewerkers elke drie jaar om een actuele Verklaring Omtrent het Gedrag (VOG) moeten vragen en moeten ze een bepaald opleidingsniveau hebben. Vanuit onze visie kunnen we ons daar niet vinden, want het zijn geen zaken die bijdragen aan de kwaliteit van dienstverlening, het is een papieren werkelijkheid. Het gaat om de kwaliteit van ondersteuning en die ontstaat in het samenspel tussen begeleider en cliënt. We willen het gesprek met de gemeente graag inhoudelijk voeren, maar blijven tegen een bureaucratische muur botsen. Het gevolg is dat de samenwerking stopt en dat betekent dat de ondersteuning van de JP aan mensen in deze gemeente dus ophoudt. Maar we laten niet alles zomaar uit onze handen vallen, in sommige situatie blijven we mensen ondersteunen zonder daarvoor gefinancierd te worden. Omdat we vinden dat we moeten blijven doen wat nodig is.

Als organisatie en als begeleider handelen we vanuit onze visie op ondersteuning bij leven. Meestal gaat dat heel natuurlijk, soms vraagt het moed of een lange adem. Of je moet even pas op de plaats maken om vanuit de ruimte die dan ontstaat weer verder te kunnen. Als professional ken jij de situatie vaak het best. Je weet wat er speelt en wat de vragen zijn. Als je in staat bent om daarbij aan te blijven sluiten, kun je doen wat nodig is en mensen écht ondersteunen bij leven.